

Historien om
John Wesley

av Bjørn Olav Hammerstad

iko

IKO-FORLAGET AS

Copyright © 2012 IKO-Forlaget AS, Oslo

Utgitt i samarbeid med Metodistkirken i Norge

Omslag: Trygve Skogrand

Illustrasjon s. 119: Wesley children silhouette © Cokesbury

Formgiving: Anne-Brit Lillethun Johansen

Satt med Cambria 13 pkt

Trykt hos AiTOtta

ISBN 978-82-8249-083-2

Innhold

Først noen ord fra forfatteren	5
1. Ingen ild uten røyk	6
2. Flukten fra flammene	8
3. Supermamma	11
4. På skole i London	15
5. Kjøtt-tyvene på Charterhouse	18
6. Historiefortelleren	21
7. En ikke så aller verst kristen	23
8. Oxford eller ikke?	24
9. Den mystiske boken	27
10. Den mystiske mannen	29
11. Jeg må blir prest, jeg må det	32
12. Et nytt og bedre liv	34
13. Jeg skal, jeg skal, jeg skal	36
14. Jeg gjør pappa stolt	37
15. To år og et gjesp	38
16. Den hellige klubben	39
17. Fangehullet	42
18. 280 kroner i året	48
19. Jeg kan ikke forlate Oxford nå	51
20. De siste hemmelige ordene	54
21. En helt spesiell invitasjon	56
22. Jeg vil ikke dø!	59
23. En lærdom for livet	62
24. Problemer, problemer, problemer	65
25. En rosa sky	68
26. Skal, skal ikke...	70
27. Glødende kull	72

28. Alt er mislykket	74
29. Vær så snill, gi meg tro	76
30. Et smart tips fra en smarting	78
31. Takk, takk, takk	81
32. Charles danser i pysjen	84
33. Bare fordi jeg var John	87
34. Møte med en gammel venn	91
35. En sprø idé	93
36. Teaterpredikanten	97
37. Rock eller teater?	99
38. Organisatoren	103
39. Den spydige mister Nash	105
40. En dristig plan	108
41. Mange bekker små	110
42. Gjør godt mot alle	112
43. På min fars grav	113
44. Og slik gikk det videre	116
Fakta om John Wesley	119
Fakta om Metodistkirken	121
Kilder	123

Først noen ord fra forfatteren

Historien om John Wesley er ikke et eventyr, det er en sann historie. Alle personer er beskrevet med riktige navn. Alle datoer og årstall er korrekte. Alle hendelser er bygget på virkelige hendelser og flere av replikkene er hentet fra John Wesleys egne journaler.

Når det er sagt, er denne boken ikke et forsøk på å presentere en nøyaktig framstilling av Wesley sitt liv. Ikke alle beskrivelser av hendelser er virkelige. Noen scener har jeg diktet opp for å vise hva som kunne ha skjedd. Et eksempel er i kapittelet om kjøtt-tyvene på Charterhouse. Vi vet at eldre gutter stjal kjøtt fra de yngre, men vi vet ikke akkurat hvordan det skjedde. Her har det vært nødvendig å bruke fantasien.

1. Ingen ild uten røyk

Mitt navn er John Wesley og jeg elsker å preke. Jeg elsker det så mye at presten i Epworth låste døren til kirken og svelget nøkkelen.

Nei, da. Han svelget ikke nøkkelen, men han låste døren så godt at jeg ikke kunne komme inn. Mister Romley, som presten het, påstod at jeg var for entusiastisk når jeg fortalte om Jesus.

Det syntes ikke landsbyfolket i byen. De kom nemlig for å høre meg, men fant heller mister Romley romlende fra talerstolen i den lokale kirken.

«Det er farlig å høre på John Wesley. Han er alt for vill og gal», sa Romley.

Men min gode venn John Taylor var smart. Han stod rett utenfor kirken etter gudstjenesten og sa til alle som kom ut:

«Mister Wesley skal preke her i kveld klokken seks. Da kan dere høre ham.»

Da jeg kom tilbakt til kirken i Epworth senere den dagen, var det så mye folk der at du ikke ville klare å telle dem.

Hvorfor kom det så mange folk? undrer du kanskje.

Det er en lang historie, og den begynte ikke i går. Den begynte for lenge lenge siden. En gigantisk oppslukende ild holdt på å ta knekken på meg.

2. Flukten fra flammene

Jeg var bare fem år gammel. Det som hele livet mitt opp til denne dagen hadde vært strålende, nemlig at jeg alltid sov som en stein, holdt nå på å ta livet av meg. For denne vinternatten i februar, da månen lyste opp himmelen over det lille stedet Epworth, stod huset vårt i flammer.

Pappa ble vekket av at han hørte noen rope:

«*Brann!*»

Han åpnet døren fra soverommet og innså at det var hans eget hus som brant. Han vekket mamma Susanna og de to eldste søstrene mine. Deretter kjempet han seg gjennom røyken for å finne barnerommet der husholdersken sov med fem av barna. Husholdersken grep tak i lillebror Charles og ropte til de andre at de skulle følge etter henne. En etter en fulgte de etter henne. Alle, bortsett fra en, og det var meg. Jeg sov nemlig som en stein. Like etter stod hele familien utenfor det brennende huset.

Akkurat da oppdaget mamma og pappa at de manglet et barn.

Da våknet jeg. Jeg våknet fordi jeg så lys og trodde morgensolen hadde sluppet sine første solstråler inn

gjennom det nakne vinduet på rommet mitt. Da jeg oppdaget at det ikke var solstråler, men flammer, ropte jeg alt jeg kunne.

Pappa hadde hørt ropet og var allerede på vei mot det brennende huset. Han kastet seg inn, fast bestemt på å komme seg forbi flammene og opp trappen. Men trappen holdt på å bli spist opp av ilden og trappetrinnene knakk sammen under pappas tunge føtter. Han innså raskt at kampen var tapt. Han kunne ikke klare å komme seg opp trappen.

Jeg hadde aldri vært så desperat etter å komme ut fra mitt eget rom. Jeg forsøkte først å komme meg ut døren, men det var umulig. Utenfor døren stod flammene opp som brennhete søyler. Svetten silte fra pannen på grunn av den sterke varmen, og røyken fylte lungene mine slik at jeg nesten ikke klarte å puste.

«Vinduet, jeg må komme meg ut vinduet.»

Jeg visste at det var altfor langt å hoppe ned, men kanskje jeg ble tvunget til å gjøre det likevel. Jeg klatret opp på den brune kisten som stod under vinduet. Langt der nede kunne jeg se familien. Pappa lå på sine knær og ba, mens noen av naboene viftet med hendene og pekte mot huset.

Plutselig hørte jeg et dunk mot husveggen. To hender dukket opp foran meg og jeg forstod at jeg var i ferd med å bli reddet. Men det var ikke en vanlig stige, det var en menneskestige. En mann stod på

skuldrene til en annen som satt på skuldrene til den tredje og dermed nådde de opp til vinduet. Ikke spør meg hvordan det skjedde, men de fikk meg ned.

Like etter braste taket på huset sammen, veggene kollapset, og hele det nydelige hjemmet vårt ble forvandlet til et inferno i røyk og flammer.

Det virket ikke som om pappa var særlig lei seg.

«Kom naboer. La oss knele, la oss takke Gud. Han har gitt meg alle mine åtte barn, la huset gå, jeg er rik nok.»

Etter den dramatiske brannen spurte jeg meg selv om Gud kanskje hadde en spesiell plan med livet mitt.

Det var mamma som først fikk meg på tanken.

«Jeg har fått et vers fra Bibelen. Dette er til deg, John», sa hun.

Hun slo opp i den store boken og leste høyt: «Er ikke denne mann en brann, revet ut av ilden?»

«Er jeg en brann?» spurte jeg meg selv. Jeg følte meg ikke varm i det hele tatt, men kanskje jeg likevel var en slags brann. Det skulle gå mange år før jeg forstod hva mamma mente.